

תת"ע (ירושלים) 11349-11-24 - ישראל בראנדעס נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 11349-11-24 - ישראל בראנדעס נ' מדינת ישראלשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 11349-11-24

ישראל בראנדעס

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[09.03.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה שניה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 27.01.2025.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 25.04.2024 של נהיגה ברכב שנאסר בו שימוש בניגוד לתקנה 306 לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.
3. הנאשם הוזמן לדיון ליום ביום, 22.12.2024 ממנו נעדר והוכרע דינו בהיעדרו. ביום 25.12.2024 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק דין, וזו התקבלה ונקבע דיון חדש ליום 27.01.2025, שגם ממנו נעדר המבקש. משכך הוכרע דינו בהיעדרו ונגזר עליו קנס כספי בסך 1,000 ₪.
4. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון עקב מחלה. בנוסף טען המבקש כי הוא הגיש בקשת דחיה יום לפני מועד הדיון, וכי ברצונו לשטוח את טענותיו לפיהן השוטר שתפס אותו טועה.
5. המשיבה טענה כי אין בידי המבקש עילה לביטול פסק דין, וכי המבקש מזלזל בהחלטת בית המשפט שעשה עבורו כברת דרך ארוכה בכך שביטל לו את פסק הדין לפני משורת הדין.
6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.
7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב). התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייבב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייבב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייבבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייבבות המבקש

11. ההודעה על מועד הדיון החדש נמסרה למבקש לאחר שבקשתו לביטול פסק דין התקבלה, המבקש טען כי במועד הדיון היה חולה, והציג אישור מחלה מרופא. עילה זו לבדה באישור, איננה מהווה עילה לביטול פסק דין, שכן היה על המבקש להגיש בקשה לדחיית הדיון, וזו הייתה מתקבלת ככל שהייתה מוגשת בזמן. המבקש טען כי הגיש בקשת דחיה, אך אין לכך תיעוד במערכת בית המשפט והמבקש לא הציג כל ראיה לכך. משכך אין למבקש להלין אלא על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).
בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו בדיון. האם קיים חשש לעיוות דין

12. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.4.2018).

13. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.5.2018). המבקש טען כי ברצונו לטעון טענות שיוכיחו כי השוטר שנתן לו את הדו"ח טועה, אך לא הציג לכך ראיות או סימוכין. טענה לפיה השוטר טעה בדו"ח שרשם, ראוי שתהא מגובה ראיות אשר מצביעות על סיכוי ממש לשינוי תוצאת פסק הדין, ולא תיטען בעלמא.

14. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).

15. לפיכך, איני סבורה כי ייגרם לנאשם עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית. מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' אדר תשפ"ה, 09 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.